

S. O. Aliksieiev

**THEORETICAL APPROACHES TO DETERMINING THE RULES OF
INTERNATIONAL LAW REGULATING JUDICIAL PROCEEDINGS IN
ECONOMIC COURTS OF UKRAINE**

In the conditions of globalization of the world economy issues of participation of national economies in the system of international economic cooperation are objectified and actualized. But such participation is carried out in a peculiar form, the managerial algorithm of which is quite clearly manifested through the heritage of geo-economic science.

Key words: commercial law, justice, international standards.

Стаття надійшла до редакції 14.05.2019 р.

УДК 342.9

О. Є. Волков

**КОМПЕТЕНЦІЯ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ У СФЕРІ
ВИКОРИСТАННЯ ТА ОХОРОНИ ЛІСОВОГО ФОНДУ: ТЕОРЕТИКО-
МЕТОДОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ**

Стаття присвячена комплексному дослідженню теоретико-методологічних засад нормативного змісту компетенції органів публічної влади України у сфері використання та охорони лісового фонду у сучасних умовах європейської міждержавної інтеграції. Розглянуто найважливіші ознаки адміністрування лісового фонду як ключового напрямку діяльності сучасної держави з природоохорони та природодокористування, проаналізовані повноваження державних органів та органів місцевого самоврядування щодо використання та охорони лісових ресурсів.

Визначено, що в цілому можна визначити дві функціональні моделі адміністративно-правового забезпечення суб'єктами публічної влади використання та охорони лісового фонду в залежності від конкретної форми впливу на лісогосподарську галузь публічного управління: функції та повноваження, що впливають зі статусу держави як власника лісових ресурсів.

Ключові слова: публічне адміністрування, лісовий фонд, державне управління, компетенція, публічна влада.

DOI 10.34079/2226-3047-2019-9-17-92-99

Постановка проблеми. Теоретико-методологічне юридичного змісту компетенції органів публічної влади у сфері використання та охорони лісових ресурсів становить важливе науково-практичне завдання у контексті забезпечення сталого розвитку суспільства, оскільки від юридичного змісту та обсягу вказаного поняття безпосередньо залежать конкретні напрями, способи та механізми адміністративної діяльності уповноважених органів публічної влади, що регулюються чинними нормативно-правовими актами.

Виходячи з подібного розуміння важливості коректного, комплексного та юридично обґрунтованого визначення поняття «використання та охорона лісового фонду», важливо провести детальний аналіз регулювання вказаної сфери публічного

адміністрування в чинному законодавстві України.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженню адміністративно-правової сутності та юридичного змісту використання та охорони лісового фонду як важливого напрямку державної політики та державного управління присвячені роботи багатьох вчених, зокрема слід відзначити праці Р. В. Леньо, В. П. Непійводи, М. П. Савушик, І. М. Синякевича, Т. В. Пімоненко та інших.

Водночас у наявних дослідженнях відсутній комплексний теоретико-методологічний аналіз категорії «компетенція органів публічної влади у сфері використання та охорони лісового фонду», у чому полягає важливе наукове та практичне завдання, що потребує належного вирішення у вітчизняній адміністративно-правовій науці.

Мета статті – визначення теоретико-методологічних особливостей категорії «компетенція органів публічної влади у сфері використання та охорони лісового фонду».

Виклад основного матеріалу. Компетенція суб'єктів публічного адміністрування у сфері використання та охорони лісового фонду в Україні безпосередньо відображає ту концептуальну роль, яка належить державі у адміністративно-правовому регулюванні вказаної предметної управлінської сфери.

У такому контексті слід відзначити, що питання про місце та роль держави (а відповідно, і окремих суб'єктів публічного адміністрування з певним обсягом компетенції. – Авт.) наразі залишається дискусійним.

При цьому спільною особливістю усіх доктринальних підходів є визнання за публічною владою її ключової ролі в охороні лісових ресурсів для загальних суспільних потреб [1, с. 197]. Крім того, як справедливо зазначає В. П. Непійвода, «роль держави в галузі лісового господарства...полягає у тому, щоб домогтися гармонійного розвитку екологічних, економічних та соціальних властивостей лісів» [1, с. 197-198].

Дослідження внутрішньої концептуальної сутності та юридичного змісту компетенції органів публічного адміністрування у сфері використання та охорони лісового фонду потребує, перш за все, глибокого аналізу юридичної категорії «компетенція» та її співвідношення з близькими за значенням та змістом поняттями, такими, як, зокрема, «функції», «повноваження», адже від правильного трактування теоретико-методологічної парадигми компетенції органу публічної влади безпосередньо залежить визначення конкретних практичних напрямів реалізації державної лісової політики на вищому, центральному та місцевому ієрархічно-управлінських рівнях.

На думку Ю. С. Шемшученка, під терміном «повноваження» у широкому правовому сенсі слід розуміти «сукупність прав і обов'язків державних органів і громадських організацій, а також посадових та інших осіб, закріплених за ними у встановленому законодавством порядку для здійснення покладених на них функцій» [2, с. 639], причому вказаний термін є «близьким за своїм значенням до терміна «компетенція» [2, с. 639], а «основними формами реалізації повноважень державними органами є прийняття ними нормативно-правових актів (законів, указів, постанов, розпоряджень, наказів тощо), а посадовими особами – здійснення організаційно-розпорядчих дій» [3, с. 144].

Таким чином, з наведеного цілком справедливого твердження можна зробити логічний висновок про те, що конкретні повноваження того чи іншого державного органу спрямовані на виконання покладених на нього функцій держави у відповідності до структурно-функціонального принципу розподілу влад у будь-якому сучасному

демократичному суспільстві, а з іншого боку – про необхідність всебічного розкриття категорії «компетенція» як такої, що вбачається близькою чи навіть аналогічною до категорії «повноваження» як адміністративно-правового явища.

При цьому Новітній словник іноземних слів і виразів надає декілька визначень поняття «компетенція»: 1) коло повноважень, наданих законом, статутом або іншим актом конкретному органу або посадовій особі; 2) коло питань, у яких дана особа має знання, досвід [4, с. 133]. Великий юридичний словник формулює компетенцію як «сукупність юридично встановлених повноважень, прав і обов'язків конкретного державного органу (органу місцевого самоврядування) або посадової особи, що визначають його місце в системі державних органів (органів місцевого самоврядування)» [5, с. 419]. Юридичний енциклопедичний словник визначає компетенцію як «сукупність повноважень, прав і обов'язків органу міжнародної організації, державного органу, посадової особи, органів місцевого самоврядування, органу управління, а також осіб, що виконують управлінські функції» [6, с. 293]. Популярний юридичний енциклопедичний словник розуміє під компетенцією «сукупність предметів ведення, прав і обов'язків державного органу, посадової особи, громадської організації» [6, с. 325], яка визначається Конституцією, законами або іншими нормативними актами [6, с. 325].

На думку В. Б. Авер'янова, компетенція – це «сукупність встановлених в офіційній – юридичній чи неюридичній – формі прав і обов'язків, тобто повноважень будь-якого органу або посадової особи, які визначають можливості цього органу або посадової особи приймати обов'язкові до виконання рішення, організувати та контролювати їх виконання, вживати у необхідних випадках заходи відповідальності тощо» [2, с. 373], а «основною формою реалізації...компетенції є видання...правових...актів» [2, с. 37].

В цілому, як зазначає Т. М. Бялкіна, у спеціальній літературі можна відзначити три основні позиції з питання про зміст компетенції [7, с. 81].

Перша з них відображає погляд, що компетенцію необхідно розглядати як сукупність владних повноважень. Так, наприклад, С. С. Алексєєв зауважує: «компетенція – це зміст та обсяг владних повноважень, які має орган влади або його посадова особа і які фіксуються у відповідному юридичному документі» [8, с. 41]. Таку позицію доцільно вважати вузьким підходом до визначення компетенції, а її недоліком є та обставина, що у даному випадку складно визначити, у якій сфері суспільних відносин реалізуються ті чи інші повноваження, тобто не вказується предметна сфера діяльності відповідного державного органу чи посадової особи (якою, без сумнівів, виступає і досліджувана сфера використання та охорони лісового фонду).

Друга позиція виходить з розуміння компетенції як правової категорії, що містить у собі не тільки повноваження, але ще й предмети відання. Зокрема, на погляд Б. М. Лазарева, компетенція «має два значення, що міцно увійшли до вжитку: а) коло питань, у яких дана особа або особи володіють пізнаннями (відають про що-небудь) та б) коло повноважень (прав та обов'язків відати про що-небудь)», а тому, на погляд автора, при визначенні компетенції органів управління важливо своєчасно виявити об'єктивну потребу у тій чи іншій управлінській функції стосовно певних об'єктів; знаходити найкращі у конкретних умовах варіанти розподілу функцій між різними органами; закріплювати вказані варіанти шляхом видання відповідних правових актів, у результаті чого у відповідного органу виникає право та обов'язок виконувати певні управлінські функції стосовно відповідних об'єктів управління [9, с. 11].

Виходячи з подібного трактування, одним з об'єктів компетенції органів публічного адміністрування є сфера використання та охорони лісового фонду з метою

адміністративно-правового забезпечення нормального порядку галузевого публічного (перш за все, державного. – Авт.) управління (водночас слід пам'ятати, що існує і вузьке визначення категорії «державне управління», що означає самостійний вид державної діяльності, яка має організуючий, виконавчо-розпорядчий, підзаконний характер, особливої групи державних органів (посадових осіб) щодо практичної реалізації функцій та завдань держави в процесі щоденного і безпосереднього керівництва економічним, соціально-культурним та адміністративно-політичним будівництвом [10, с. 261], тобто, іншими словами, у даному випадку йдеться про функціонування лише системи органів державної виконавчої влади).

Третю позицію характеризує теза про включення додаткових елементів до конструкції компетенції, окрім предметів відання, прав, обов'язків суб'єкта компетенції. Так, Ю. А. Тихомиров вважає, що компетенція складається з таких елементів: а) нормативно встановлені цілі; б) предмети відання як юридично визначені сфери та об'єкти взаємодії; в) владні повноваження як гарантована законом міра прийняття рішень та виконання дій, а крім того – ще й відповідальність за їх невиконання. Цікаво, що з приводу цілей Ю. А. Тихомиров висловлюється наступним чином: «встановлені цілі означають спосіб тривалої нормативної орієнтації суб'єктів права та стали діяльністю з досягнення цих цілей. У широкому значенні маються на увазі публічні функції, без виконання яких суспільство і держава не можуть забезпечити життєдіяльність і своє існування. Це – політичні, економічні, соціальні, екологічні та міжнародні функції...» [11, с. 24].

Натомість, А. Ю. Якімов стверджує, що компетенція – це сукупність функцій органу, його прав, обов'язків, основних форм та методів роботи [12, с. 104], а іноді до структурного складу компетенції включають ще й відповідальність [13, с. 223]. В. М. Манохін розкриває поняття управління через аналіз функцій управління, визначаючи компетенцію як «сукупність функцій органа, його прав та обов'язків, основних форм та методів роботи» [14, с. 56]. Особливою є точка зору Ю. Г. Басіна, відповідно до якої під компетенцією слід розуміти «передумову правоволодіння, що реалізується через суб'єктивні права. З цієї точки зору вона однорідна до правоздатності» [15, с. 45].

Узагальнене визначення компетенції спробувала сформулювати Т. М. Бялкіна, відповідно до якого «найбільш оптимальним підходом до змісту компетенції як категорії публічного права, що являє собою правовий засіб розподілу управлінської праці, визначення обсягу публічних справ кожного суб'єкта управління, зміст якої потребує чіткого нормативно-правового закріплення, є включення до її складу предметів відання, тобто певних сфер (галузей) суспільного життя, а також повноважень, тобто міри можливої і необхідної поведінки суб'єктів публічного управління в рамках даних предметів відання» [7, с. 82].

Крім того, згаданий вище автор наводить три основних висновки щодо юридичного змісту компетенції з позицій публічного права (а отже, зокрема, і конституційного). По-перше, сутність компетенції як правової категорії проявляється в управлінській діяльності суб'єктів публічної влади, тобто вона виступає в якості правового засобу, що дозволяє визначити роль і місце конкретного суб'єкта в управлінському процесі шляхом законодавчого закріплення за ним певного обсягу публічних справ. По-друге, елементами компетенції як категорії публічного права є предмети відання, що дозволяють визначити сферу управлінської діяльності суб'єктів публічної влади, а також повноваження, що виступають у якості міри можливої та необхідної поведінки вказаних суб'єктів у даних сферах. Включення до складу компетенції інших елементів не відповідає основним теоретичним положенням про

сутність управлінського процесу, який характеризується наявністю цілей, функцій, завдань, а компетенція у цьому логічному ряді виступає у ролі засобу досягнення вказаних параметрів управлінської діяльності. По-третє, необхідним є законодавче закріплення дефініції «компетенція» з регламентацією її основних елементів в цілях усунення існуючих різночитань у її вживанні [16, с. 75].

Слід зазначити, що навіть попередній аналіз наведених доктринальних дефініцій свідчить про різний підхід фахівців до розуміння цього складного правового феномену. По-перше, привертає увагу розходження позицій щодо суб'єктного складу (органи міжнародної організації, державні органи, органи управління, органи місцевого самоврядування, посадові особи, громадські організації). По-друге, заслуговує на увагу різне наповнення об'єктного складу компетенції (сукупність юридично встановлених повноважень; сукупність повноважень, прав і обов'язків; сукупність предметів ведення, прав і обов'язків). Подібна ситуація актуалізує необхідність систематичного аналізу поняття компетенції як сукупності певних повноважень з метою правильного розуміння обсягу, характеру та допустимих меж практичної діяльності інститутів публічного адміністрування щодо забезпечення реалізації функції використання та охорони лісового фонду.

Отже, на наш погляд, у загальному юридичному трактуванні термін «компетенція» відносно до будь-якого органу публічної влади означає сукупність його конкретних функцій та повноважень, регламентованих нормативно, і в цьому розумінні є синонімічним до терміну «функції» та «повноваження» (у множині) на відміну від одного окремого повноваження або функції (в однині), що само по собі у жодному разі не може складати комплексну правову категорію «компетенція», причому визначений адміністративно-правовими нормами обсяг повноважень надається публічній інституції у чітко визначених законодавчо сферах суспільних відносин з безпосередньою метою здійснення тієї чи іншої функції держави у структурно-функціональному розподілі влади.

Виходячи з подібного теоретико-методологічного розуміння категорії «функції» як невід'ємного складового елементу компетенції суб'єктів публічного адміністрування у сфері використання та охорони лісового фонду, доцільно виокремити такі групи функцій: а) функції з формування законодавства та галузевої політики (правотворчі функції); б) функції з реалізації державної лісової політики та державного контролю (правозастосовні і контролюючі функції); в) функції держави як власника лісів (лісогосподарські функції); г) функції із забезпечення потреб лісогосподарської галузі (патронатні функції).

До правотворчих функцій суб'єктів публічного адміністрування можна віднести:

- створення лісового законодавства як нормативно-правової основи публічного адміністрування у сфері використання та охорони лісового фонду;
- розробка державної лісової політики та її узгодження з державною політикою в інших галузях;
- залучення громадських інституцій до процесу правотворчості у лісовій сфері.

Правозастосовні і контролюючі функції суб'єктів публічного адміністрування мають на меті забезпечення дотримання власниками, постійними лісокористувачами та іншими суб'єктами господарювання чинних правових норм, тобто вказані функції мають внутрішню адміністративно-правову (підзаконну) природу, і саме за цією ознакою доцільним вбачається їх об'єднання до єдиної класифікаційної групи.

Лісогосподарські функції держави як власника лісового фонду розкриваються через:

- розвиток та збереження екологічних і соціальних функцій державних лісів, а

також отримання певного прибутку зі спеціального користування лісовими ресурсами;

- дотримання принципів сталого розвитку лісового господарства під час комерційної діяльності.

Патронатні (забезпечувальні, допоміжні) функції полягають у наступному:

- наукова робота й професійна лісогосподарська освіта;
- статистика, лісовпорядкування й планування;
- консультативні послуги;
- протипожежний і фіто санітарний контроль;
- контроль якості насіння й садивного матеріалу.

Виходячи з означених основних функцій, в цілому можна визначити дві моделі адміністративно-правового забезпечення суб'єктами публічної влади використання та охорони лісового фонду в залежності від конкретної форми впливу на лісогосподарську галузь публічного управління.

По-перше, це функції та повноваження, що впливають зі статусу держави як власника лісових ресурсів (господарський аспект компетенції. – Авт.).

По-друге, це реалізація моделі публічно-владного суб'єкта, за якої лісовий фонд є адміністративно керованим об'єктом (адміністративний аспект компетенції. – Авт.).

У свою чергу, друга група функцій та повноважень, яка, зважаючи на адміністративно-правову спрямованість даного дослідження, викликає найбільший інтерес, умовно також поділяється на дві підгрупи, що уособлюють два різні концептуальні підходи до публічного управління – командно-адміністративний (регулятивний) підхід, що покладається на прямі адміністративні приписи, та адміністративний (бюрократичний) контроль, що обмежується повноваженнями з контролю і нагляду у сфері використання та охорони лісового фонду.

Висновки. Отже, у результаті проведеного комплексного дослідження компетенції суб'єктів публічного адміністрування у сфері використання та охорони лісового фонду в Україні можна дійти до таких найважливіших висновків: 1) доцільно виокремити такі групи функцій органів публічної влади у сфері використання та охорони лісового фонду: а) функції з формування законодавства та галузевої політики (правотворчі функції); б) функції з реалізації державної лісової політики та державного контролю (правозастосовні і контролюючі функції); в) функції держави як власника лісів (лісогосподарські функції); г) функції із забезпечення потреб лісогосподарської галузі (патронатні функції); 2) виходячи з означених основних функцій, в цілому можна визначити дві функціональні моделі адміністративно-правового забезпечення суб'єктами публічної влади використання та охорони лісового фонду в залежності від конкретної форми впливу на лісогосподарську галузь публічного управління: функції та повноваження, що впливають зі статусу держави як власника лісових ресурсів (господарський аспект компетенції); б) реалізація моделі публічно-владного суб'єкта, за якої лісовий фонд є адміністративно керованим об'єктом (адміністративний аспект компетенції), при цьому дана група поділяється на дві підгрупи, що уособлюють два різні концептуальні підходи до публічного управління – командно-адміністративний (регулятивний) підхід, що покладається на прямі адміністративні приписи, та адміністративний (бюрократичний) контроль, що обмежується повноваженнями з контролю і нагляду у сфері використання та охорони лісового фонду; 3) аналіз чинних повноважень Міністерства енергетики та охорони довкілля як ЦОВВ, відповідального за формування державної лісової та екологічної політики, а також Держлісагентства як ЦОВВ, що безпосередньо реалізує державну лісову політику, дають змогу зробити висновок про створення в Україні новітньої інституціонально-функціональної моделі державного управління у сфері використання та охорони лісового фонду на

центральному рівні виконавчої влади, ключовою ознакою якої є комплексне поєднання лісогосподарських та екологічних функцій в межах єдиного ЦОВВ, що формує відповідну державну політику і координує ЦОВВ, який її адміністративно реалізує на індивідуальному рівні конкретних лісових правовідносин; 4) було б доцільно визначити окремою статтею такі повноваження місцевих голів, як внесення на розгляд відповідних місцевих рад питань, означених у ст. 32 із «дзеркальним» обов'язком ради щодо включення до порядку денного та невідкладного розгляду таких питань, а також закріпити за міськими, селищними, сільськими головами право внесення кадрових подань на керівників відповідних комунальних підприємств та організацій, що створені у сфері лісових відносин. Зазначені зміни, за нашим переконанням, сприятимуть підвищенню особистої відповідальності конкретної посадової особи за раціональне використання лісових ресурсів та проведення належної кадрової політики у вказаній площині життєдіяльності територіальної громади; 5) компетенційна роль громадських інститутів концептуально характеризується іманентною екологічною, рекреаційною та освітньо-науковою спрямованістю їх функціональної діяльності.

Список використаної літератури

1. Непийвода В. П. Правове регулювання в галузі лісів: Доба утвердження підтримного розвитку. К.: НДІ приватного права і підприємництва, 2004. 339 с.; Neryivoda V. P. Pravove rehuliuвання v haluzi lisiv: Doba utverdzhennia pidtrymnoho rozvytku. K.: NDI pryvatnoho prava i pidpryiemnytstva, 2004. 339 s.
2. Великий енциклопедичний юридичний словник / За ред. Ю. С. Шемшученка. К.: Юридична думка, 2007. 992 с.; Velykyi entsyklopedychnyi yurydychnyi slovnyk / Za red. Yu. S. Shemshuchenka. K.: Yurydychna dumka, 2007. 992 s.
3. Краткая Российская энциклопедия. В 3-х т. Т. 2. М.: Зерцало, 2004. 600 с.; Kratkaya Rossijskaya enciklopediya. V 3-h t. T. 2. M.: Zercalo, 2004. 600 s.
4. Новейший словарь иностранных слов. М.: АСТ, 2001. 1005 с.; Novejshij slovar inostrannyh slov. M.: AST, 2001. 1005 s.
5. Большой юридический словарь / Под ред. А. Я. Сухарева, В. Д. Зорькина, В. Е. Крутских. М.: ИНФРА-М, 1997. 790 с.; Bolshoj yuridicheskij slovar / Pod red. A. Ya. Suhareva, V. D. Zorkina, V. E. Krutskih. M.: INFRA-M, 1997. 790 s.
6. Популярный юридический энциклопедический словарь / Редкол.: О. Е. Кутафин, В. А. Туманов, И. В. Шмаров и др. М.: Большая Российская энциклопедия, Рипол Классик, 2001. 800 с.; Populyarnyj yuridicheskij enciklopedicheskij slovar / Redkol.: O. E. Kutafin, V. A. Tumanov, I. V. Shmarov i dr. M.: Bolshaya Rossijskaya enciklopediya, Ripol Klassik, 2001. 800 s.
7. Бялкина Т. М. Компетенция местного самоуправления: проблемы теории и правового регулирования. Воронеж: Изд-во Воронеж. гос. ун-та, 2006. 406 с.; Byalkina T. M. Kompetenciya mestnogo samoupravleniya: problemy teorii i pravovogo regulirovaniya. Voronezh: Izd-vo Voronezh. gos. un-ta, 2006. 406 s.
8. Алексеев С. С. Государство и право. Начальный курс. М., 1994. 335 с.; Alekseev S. S. Gosudarstvo i pravo. Nachalnyj kurs. M., 1994. 335 s.
9. Лазарев Б. М. Компетенция органов управления. М.: Юрид. лит., 1972. 280 с.; Lazarev B. M. Kompetenciya organov upravleniya. M.: Yurid. lit., 1972. 280 s.
10. Адміністративне право України / За ред. Ю. П. Битяка. Х., 2001. 656 с.; Administratyvne pravo Ukrainy / Za red. Yu. P. Bytiaka. Kh., 2001. 656 s.
11. Тихомиров Ю. А. Теория компетенции. М.: Юринформцентр. Издание г-на Тихомирова М. Ю., 2001. 355 с.; Tihomirov Yu. A. Teoriya kompetencii. M.: Yurinformcentr. Izdanie g-na Tihomirova M. Yu., 2001. 355 s.

12. Якимов А. Ю. Статус субъекта административной юрисдикции. Государство и право. 1996. № 8. С. 104-118.; Yakimov A. Yu. Status subekta administrativnoj yurisdikcii. Gosudarstvo i pravo. 1996. № 8. S. 104-118.

13. Стариллов Ю. Н. Органы российской исполнительной власти: Понятие, правовой статус, структура. Правовая наука и реформа юридического образования : Сб. науч. трудов. Вып. 12 : Административное право в современном правовом государстве. Воронеж : Изд-во ВГУ, 2001. 300 с.; Starilov Yu. N. Organy rossijskoj ispolnitelnoj vlasti: Ponyatie, pravovoj status, struktura. Pravovaya nauka i reforma yuridicheskogo obrazovaniya : Sb. nauch. trudov. Вып. 12 : Administrativnoe pravo v sovremennom pravom gosudarstve. Voronezh : Izd-vo VGU, 2001. 300 s.

14. Манохин В. М. Советское административное право : Курс лекций. Часть Особенная. Вып. 2. Саратов, 1968. 248 с.; Manohin V. M. Sovetskoe administrativnoe pravo : Kurs lekciy. Chast Osobennaya. Вып. 2. Saratov, 1968. 248 s.

15. Басин Ю. Г. Правовые формы реализации оперативно-хозяйственной деятельности социалистических предприятий. Правоведение. 1968. № 6. С. 45-49.; Basin Yu. G. Pravovye formy realizacii operativno-hozyajstvennoj deyatelnosti socialisticheskikh predpriyatij. Pravovedenie. 1968. № 6. S. 45-49.

16. Философский энциклопедический словарь. М., 1983. 840 с.; Filosofskij enciklopedicheskij slovar. M., 1983. 840 s.

O. Ye. Volkov

COMPETENCE OF PUBLIC AUTHORITIES IN THE FIELD OF USE AND PROTECTION OF THE FOREST FUND: THEORETICAL AND METHODOLOGICAL ANALYSIS

The article is devoted to the complex research of theoretical and methodological foundations of the normative content of competence of public authorities of Ukraine in the field of use and protection of forest fund in the modern conditions of European interstate integration. bodies and local self-government bodies on the use and protection of forest resources.

It is determined that there are two functional models of administrative and legal support for the use of the forest fund by the public authorities depending on the specific form of influence on the forest management sector of the public administration: functions and powers arising from the status of the state as the owner of forest resources.

Key words: *public administration, forest fund, public administration, competence, public authority.*

Стаття надійшла до редакції 14.05.2019 р.